

KAPITOLA PRVNÍ

1. května 1959

V LÉTĚ 1958 došlo na Středozápadě k vraždám, které vešly ve známost jako „vraždy bez krve“ nebo „Drákulovy vraždy“. Začalo to v Nebrasce a pokračovalo přes Iowu a Wisconsin až do mého rodného města Black Deer Falls v Minnesotě. Než to vražedné řádění skončilo, vyžádalo si životy sedmnácti lidí různého věku a původu. Všichni byli nalezeni s podobnými zraněními: buď měli podřezaná hrdla, nebo přeříznutá zápěstí. Pár z nich utrpělo hluboké rány na vnitřní straně stehen. Všechny oběti vykrvácely, ale na místech činu kupodivu nebyla objevena žádná krev.

Vůbec žádná krev.

Ke konci srpna vraždy pokračovaly východním směrem a čím dál tím víc se blížily k minnesotské hranici. Sledovali jsme jejich cestu v novinách a každou novou oběť jsme si zakreslili do mapy. Když byli nalezeni dva zavraždění vysokoškolaři v opuštěném domě u Madisonu ve Wisconsinu, ulevilo se nám. Bylo strašné, co se stalo těm dvěma mladým lidem. Jmenovali se Richard Covey a Stacy Lee Brandbergová. Měli po promoci, právě se zasnou-

bili a chtěli se vzít. Bylo nám líto, že se jim to stalo. Že se to vůbec stalo. Ale aspoň že byli až z Madisonu. Ty vraždy nás minuly, Minnesota byla ušetřena a kdokoli to udělal – a jak to udělal – už byl nejspíš na cestě do Kanady.

Black Deer Falls leží dvě stě sedmdesát kilometrů od kanadské hranice. Nebyl důvod, aby vrazi opět překročili státní hranici a vrátili se k nám. Mysleli jsme, že jsme v bezpečí.

A potom, 18. září večer, vražedné běsnění, které po celý měsíc srpen děsilo zemi, skončilo právě tady a připravilo o život Boba a Sarah Carlsonovy a jejich syna Stevena.

Jediný pachatel těchto strašlivých vražd byl dopaden hned tu noc. Šlo o patnáctiletou dívku jménem Marie Catherine Haleová. Byla objevena uprostřed těl rodiny Carlsonových, která byla stejně jako ostatní oběti zbavena krve. Na rozdíl od ostatních obětí jsme však věděli, kam všechna ta krev zmizela: Marie Haleová jí byla pokrytá od hlavy až k patě.

Byl to příběh století. Příběh, jaký se odehrává jednou za život. Měl se stát v Chicagu nebo v New Yorku a měli jej vyšetřovat policisté a psát o něm novináři, kteří už to všechno zažili mnohokrát: podobní chlapíkům ve filmech, kteří uhýbají ujíždějícím autům, před vytrvalým deštěm si stahují klobouky hluboko do čela a zvedají límce kabátů, kteří mají v rukávu krátkou stříbrnou pistoli a v ruce drží cigaretu, která jim dohořela až ke kloubům prstů. Mělo k tomu dojít tam a měli to vyšetřovat oni. Nemělo se to stát na venkově v Minnesotě, kde se nikdy nic podobného nestalo, a neměl se tím zabývat můj táta a dosluhující obhájce. Neměl jsem se tím zabývat, jakkoli to zní neuvěřitelně, já.

Jmenuji se Michael Jensen. Je mi sedmnáct a jsem nikdo a odnikud. Jednoho dne se chci stát novinářem, ale zatím jsem se nedostal dál než k doručování novin. Nemám žádnou kvalifikaci. Nemám žádné zkušenosti. Vyberte si kteroukoli z těchto charakteristik a bude vám jasné, že to bylo nad moje síly.